

بازگشت بازماندگان از تحصیل به مدرسه در زهک همراه با کتاب و لباس / معلم سیستانی به آرزویش رسید

مثل این است که خواب ببینم. خودم هم فکر نمی‌کردم یک روز بتوانم برای دانش‌آموزانم این امکانات را فراهم کنند. باور نمی‌کنید از وقتی شرایط مدرسه بهتر شده، روحیه بچه‌ها چقدر تغییر کرده، باور نمی‌کنید این میز و نیمکت‌های جدید، آن سالن غذاخوری و چند دست لباس نو، چقدر توی رفتارشان تأثیر گذاشته، انگار اصلاً آن آدم‌های سابق نیستند.

به گزارش ایسکانیوز به نقل از روزنامه وقایع اتفاقیه، از روزهایی می‌گوید که خیلی از دانش‌آموزانش به‌خاطر نداشتن حداقل‌های زندگی، ترک تحصیل کرده‌اند و هر ترک تحصیل، انگار تیری بوده که به قلبش فرورفته است. دو سال پیش بود که برای دانش‌آموزان بی‌بضاعتش صبحانه آماده کرد و حاتم طایی استان لقب گرفت.

پس از رسانه‌ای شدن داستان این معلم، خیل عظیمی از کمک‌های مردمی روانه سیستان، روستای سنچولی و دبستان غلام‌علی شهرکی شد. همین کمک‌ها حالا برای دانش‌آموزان این مدرسه، یک سالن چندمنظوره ساخته تا هر روز صبح، دانش‌آموزان کنار هم و به میزبانی مدرسه صبحانه بخورند.

برایشان لوازم‌التحریر و پوشاک رایگان آماده کرده تا خانواده‌هایشان به‌دلیل نداشتن هزینه‌های تحصیل، مانع درس خواندنشان نشوند و از همه مهم‌تر، بازماندگان از تحصیل را راهی مدرسه و کلاس درس کرده تا بزرگ‌ترین آرزوی این معلم فداکار تبدیل به واقعیت شود.

ثبت‌نام بازماندگان از تحصیل، آرزوی دیرینه

مهر امسال بود که از ممنوعیت ثبت‌نام بازماندگان از تحصیل گلایه کرده بود. آن روزها به وقایع اتفاقیه گفت: بسیاری از بچه‌ها بازمانده از تحصیل هستند و آموزش‌وپرورش برای اینکه شرایط سنی خاصی را مشخص کرده، سد راهی برای ادامه تحصیل این بچه‌ها شده است.

او این‌طور توضیح داده بود: آموزش‌وپرورش تا ۱۱ سالگی را برای مقطع ابتدایی در نظر گرفته ولی ما دانش‌آموز ۱۲، ۱۳ ساله داریم که از من خواهش می‌کنند بگذارم در کلاس‌ها شرکت کنند. پنج، ۶ دانش‌آموز با این شرایط دارم که با وجود نامه دادگاه مبنی بر اجازه تحصیل این بچه‌ها، آموزش‌وپرورش قبول نمی‌کند ولی من عواقبش را در نظر گرفته‌ام و به مدرسه می‌آیند. پدرومادرشان هم رضایت داده‌اند و می‌خواهند بچه‌هایشان سواد داشته باشند. چه لزومی دارد وقتی این بچه‌ها می‌توانند تحصیل کنند و آموزش برایشان بدون مانع است، آموزش‌وپرورش مخالفت می‌کند؟

رامین ریگی می‌گوید که بازتاب حرف‌هایش، موافقت آموزش‌وپرورش برای ثبت‌نام از بی‌شناسنامه‌ها و بازماندگان از تحصیل بوده و آن لحظه انگار به تمام هدفش رسیده است. چند روز پس از اینکه مصاحبه‌ام چاپ شد از وزارت آموزش‌وپرورش به ما زنگ زدند و موافقت خود را برای ثبت‌نام بازماندگان از تحصیل اعلام کردند. بعد از آن، کار ما این شد که بگردیم و این بچه‌ها را پیدا کنیم.

ریگی از روزهای سختی می‌گوید که به همراه همکارانش برای برگرداندن بچه‌ها به مدرسه تلاش کرده‌اند: خانواده این بچه‌ها به دلیل فقر راضی نمی‌شدند که فرزندانشان به مدرسه برگردند. برایشان توضیح داده بودیم که شرایط مدرسه تغییر کرده است و آنها برای تهیه پوشاک و لوازم التحریر بچه، پولی را پرداخت نخواهند کرد. در ابتدا، چند خانواده راضی شدند اما مدتی که گذشت، بیشتر خانواده‌ها، بچه‌هایشان را برای ثبت‌نام به مدرسه آوردند.

قدردانی برای اجازه تحصیل

این معلم سیستانی، خاطره‌ای عجیب از روزهای نخست بازگشت دانش‌آموزان بازمانده از تحصیل به مدرسه نقل می‌کند: چند روز بعد از اینکه با خانواده این بچه‌ها برای بازگشتشان به مدرسه به توافق رسیده بودیم، جمعی از دانش‌آموزان با جاروهای دستی وارد مدرسه شدند. وقتی پرسیدیم این جاروها برای چیست، گفتند می‌خواهند در ازای اجازه تحصیلی که به آنها داده شده، هر روز تمام مدرسه را جارو کنند. می‌گوید اشک توی چشم‌های معلمان جمع شده، بعد یکی‌یکی جاروها را از بچه‌ها گرفته و آنها را راهی کلاس‌هایشان کرده‌اند.

دانش‌آموزان زهکی به صورت خودجوش و برای قدردانی این کار را کرده‌اند. معلمشان می‌گوید حالا هم وظیفه اداره مدرسه را برعهده خود این دانش‌آموزان گذاشته‌اند تا هم دانش‌آموزان مسئولیت‌پذیرتری تربیت کنند و هم آنها از اینکه در اداره مدرسه سهیم هستند اعتمادبه‌نفس بیشتری داشته باشند. این بچه‌ها خیلی قدرشناسند. باور نمی‌کنید چقدر مدرسه آمدن را دوست دارند.

زهک یکی از شهرهای کوچک مرزی است؛ شهری فاقد امکانات تفریحی مناسب برای کودکان و نوجوانان. امکانات تفریحی در این شهر آن قدر کم بوده که دانش‌آموزان دلشان به مدرسه رفتن خوش است. مدرسه برای اینها، فقط محل درس خواندن نیست. مدرسه سینما، پارک، شهربازی و محل تفریحشان هم هست. جایی را در این شهر جز مدرسه ندارند و آنجا برای بچه‌ها تفریح هم محسوب می‌شود، بزرگ‌ترهایشان هم همین‌طور هستند. آنها هم جایی ندارند بروند. عصرها می‌آیند می‌نشینند دم در خانه‌هایشان و خیابان را نگاه می‌کنند. این تفریحشان است.

از تلخ‌ترین خاطره تدریسش در سال‌های اخیر می‌گوید. از روزی که یکی از دانش‌آموزانش را به خاطر درس نخواندن تهدید کرده و گفته دیگر نمی‌تواند به مدرسه بیاید. گفته از فردا باید بماند توی خانه و از کلاس درس و مدرسه خبری نیست: باور نمی‌کنید همه روز را گریه کرد. از زنگ اول تا وقتی مدرسه تعطیل شد. آن قدر گریه کرده بود که داشت از حال می‌رفت. رفتم و گفتم که شوخی کرده‌ام و برای این بوده که بترسد و درس بخواند اما باور نمی‌کرد. باز هم گریه می‌کرد و می‌گفت نمی‌خواهد توی خانه بماند و مدرسه نرود.

کمبود امکانات درمانی برای دانش‌آموزان

معلم دبستان غلام‌علی شهرکی در روستای محروم سنجولی معتقد است مشکلات دانش‌آموزان این روستا فقط در مدرسه نیست. بیرون از مدرسه و در محیط روستا هم کمبود امکانات، خطر بزرگی برای دانش‌آموزان است.

آن‌طور که او می‌گوید مراکز درمانی در این روستا، از کمبود امکانات رنج می‌برند و همین خطرات بزرگی برای دانش‌آموزان دارد. به گفته او، درمانگاهی که درمان‌های دانش‌آموزان را برعهده داشته، به دلیل نداشتن دستگاه رادیوگرافی، دندان دانش‌آموزان را بدون تکمیل مراحل معاینه پر کرده که این خطرهای زیادی را برای دانش‌آموزان به همراه داشته است. او می‌گوید: وقتی علت این اتفاق را از پزشکان

این درمانگاه پرسیدیم، گفتند درمانگاه به دستگاه رادیوگرافی مجهز نیست و آنان چاره دیگری نداشته‌اند.

پس از رسانه‌ای شدن محرومیت‌های دانش‌آموزان مدرسه غلام‌علی شهرکی، کمک‌های زیادی به این دانش‌آموزان شد. ریگی می‌گوید: در طول این مدت، مردم کمک‌های زیادی به دانش‌آموزان این منطقه کردند؛ طوری که کمک‌های مردمی از سطح مدرسه فراتر رفت و مدارس و خانواده‌های کم‌بضاعت دیگر روستا را هم تحت‌پوشش قرار داد.

چند کودک بیمار در روستا وجود داشت که خیرین هزینه‌های درمان آنها را تقبل کردند. به گفته ریگی، کمک‌های مردمی به مردم این روستا کوتاه‌مدت نبوده، برخی از خیرین، هزینه‌های ماهانه دانش‌آموزی را تقبل کرده و هر ماه آن را پرداخت می‌کنند. برخی برای دانش‌آموزان، حساب بانکی باز کرده و هر ماه مبلغی را واریز می‌کنند. آن‌طور که او می‌گوید بیشتر خیرین زن هستند. در میان آنها، چند مرد و چند شهروند ایرانی مقیم اروپا هم وجود دارد. با کمک خیرین و سازمان نوسازی مدارس، مدرسه غلام‌علی شهرکی نوسازی شده است. در این منطقه اما هنوز هم مدارس فرسوده زیادی وجود دارد. آموزش و پرورش هزینه نوسازی این مدارس را ندارد و بافت مدرسه هم دیگر نمی‌تواند دوام بیاورد.

ریگی می‌گوید: شرایط مدرسه ما نسبت به دیگر مدارس روستا خیلی خوب است. هم از نظر فیزیکی، تغییراتی خوبی داشته‌ایم و هم روحیه بچه‌ها بهتر شده است. طراوت و شادابی را با تغییر امکانات مدرسه هر روز در صورت بچه‌ها می‌بینیم.

دریافت کننده: مرضیه کنگرانی / انتشار دهنده: زهره حاجیان